

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Ἀριθμ. 338 τοῦ 1907.

Εισηγητής Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Ἐπὶ μονοτελῶν βακουρικῶν κτημάτων, τίνας οἱ κάτοχοι, εἰς οὓς δυνάμει τοῦ Συντάγματος περιῆλθεν ἡ κυριότης.

Ἐπειδὴ οὐδόλως ἔσφαλε τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον, δεχθὲν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του μόνον ἐν μέρει ὡς βέβαιον τὴν ἀπὸ 17 Ἰουλίου 1903 ἀγωγὴν τῆς νῦν ἐκκαλοῦσης καὶ ἀναγνωρίσιν αὐτὴν κυρίαν τῶν ἐν τῷ ἱστορικῷ αὐτῆς περιγραφόμενων κτημάτων μόνον κατὰ τὸ 1)12 ἐξ ἀδιαθέτου καὶ τὰς ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου 1903 παρεμβάσεις τῶν ἤδη ἐφεσιβλήτων ὡς βασίμους καὶ ἀναγνωρίσιν τοῦ παρεμβαινόντος κυρίου τῶν αὐτῶν κτημάτων ἐξ ἀδικαιρέτου, καὶ ἀδικαιρέτου κατὰ τὸ 11)12, διὰ τοῦ ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφίσει ἐκτιθεμένου ὀρθοῦ καὶ νομίμου λόγου, εἰς οὗ καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρει, πρὸς τοῦτοι, διότι ἀπὸ καθ’ ἑαυτοῦ λογεῖται, τὰ περὶ ὧν πρόκειται κτήματα ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μονοτελῶν βακουρικῶν κτημάτων καὶ κάτοχος αὐτῶν καὶ διχειριστὴς ἦτο ἡ ἐνάγουσα καὶ νῦν ἐκκαλοῦσα, οἱ δ’ ἤδη ἐφεσίβλητοι εἶχον δικαίωμα νὰ λαμβάνωσι καὶ ἐλάμβανον τὸ 1)12 τῶν εἰσοδημάτων ἕκαστος (ἰδὲ τὰς κατὰ τὴν δευτέραν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου συζήτησιν προτάσεις τῆς νῦν ἐκκαλοῦσης.) ἐξισταστέα εἰσὶ τὰ ἐξῆς ζη-

τήματα 1) ποία ἐστὶ ἡ ἰδιότης καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ ἐφόρου διχειριστοῦ (Μουτεβελῆ) ἐπὶ τῶν μονοτελῶν βακουρικῶν κτημάτων 2) ποία ἡ ἰδιότης καὶ τὰ δικαιώματα τῶν ἤδη ἐφεσιβλήτων, ἂν δηλαδὴ οὗτοι θεωρῶνται ἐπικρατοῦται ἢ ἄλλοι κληροδόχοι προσόδου, ἔχοντες μόνον ἐνοχικὰ δικαιώματα ὡς διατείνεται ἡ ἐκκαλοῦσα 3) ἂν ὡς ἐπικρατοῦται ἔχωσι καὶ αὐτοὶ τὴν νομίην, ἢ τοὶ τὴν νομικὴν δικαιοσύνην τῶν μονοτελῶν βακουρικῶν κτημάτων καὶ 4) ἂν τὸ ἀρθρ. 107 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899, ἐννοῇ διὰ τῆς λέξεως «κατόχων» πάντας τοὺς ἐπικρατοῦτας καὶ νομοῖς τῶν τοιούτων κτημάτων ἢ μόνον τοῦ ἐφόρου διχειριστάς (μουτεβελῆδε.)

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Ὁθωμ. Ἀστικοῦ Κώδικος, τῶν σχετικῶν ζητημάτων τοῦ Ὁμῆρ Χιλμῆ καὶ τῶν ἀρθρῶν 31 καὶ 41 τοῦ εἰδικοῦ νόμου 434 περὶ Μουσοουλμανικῆς Κοινοῦτητος προδήλω, συνάγεται Α΄) ὅτι ἡ ἰδιότης τοῦ Μουτεβελῆ ἦτο ἐφόρου, ἐπιστάτου, διχειριστοῦ ἐπὶ τῶν μονοτελῶν οἰκογενειακῶν βακουρικῶν κτημάτων, οἷα εἰσὶ, καθ’ ἃ ἄνω ἐρρήθη, τὰ περὶ ὧν πρόκειται, εἶναι ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀριερωτην ὁμοίᾳ πρὸς τὴν τοῦ ἐκτελεστοῦ διαθήκης, διοριζομένου πρὸς τὸν ἀριερωτοῦ, ὡς ἐπιμελητοῦ τοῦ ἀριερωματοῦ, εἰς ὃν ἀνήκει ἡ φρονιὶς περὶ παντός ὅ,τι ἀφορᾷ αὐτὸ, καὶ ἐν γένει ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ὄρων τοῦ ἀριε-

ρωτηρίου, καὶ ἡ τοῦ ἐντολοδόχου ἀπέναντι τῶν λαμβανόντων μέρος ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τῶν τοιούτων κτημάτων, εἶνε δὲ ὁ ἔφορος κήτοχος τῶν τοιούτων κτημάτων, ἐὰν εἴνε μόνος, ἐὰν ὁμως εἶναι καὶ ἄλλοι, λαμβάνοντες μέρος ἐκ τοῦ εἰσοδήματος αὐτῶν, (Γαλεντάρ) θεωροῦνται καὶ αὐτοὶ νεμόμενοι τὰ κτήματα διὰ τοῦ ἐφόρου (Μουτσεβελῆς) κατέχοντος αὐτὰ καὶ ἐν ὀνόματι αὐτῶν, ὡς ἐντολοδόχου των, (ιδεὶ Ὁμὲρ Χιλμῆ Ζητήμ. 1, 5, 8, 33, 34, 50, 140, 141, 174, 275, 290, 313, 314. Νομ. 422 καὶ 434 ἄρθρ. 31 καὶ 41, Ἐλευθερ. «ἡ κίνητος ἰδιοκτησία ἐν Τουρκίᾳ» Σελ. 36, 37, 43, 45, 46, 47, 52, 66, 67, Σημ. 1, 68-71 καὶ 100)· Β'.) ὅτι ἡ ἰδιότης καὶ τὰ δικαιώματα τῶν λαμβανόντων μέρος ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῶν τοιούτων οἰκογενειακῶν Μονοτελῶν βακουφικῶν κτημάτων «Γαλέν Βάκιφ», ἤτοι τῆς προσόδου, ὠφελείας, τοῦ προϊόντος, τοῦ ἀφιερώματος, ὡς ἐν προκειμένῳ τῶν ἐφρεσιβλήτων, ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον τῆς, κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον, ἐπικαρπίας (Ὁμὲρ Χιλμῆ Ζητ 5) εἰσὶ δ' οὗτοι ἐπικαρπῶται (Γαλεντάρ) καὶ καθ' ἃ συνομολογεῖται. ἀφοῦ ἡ ἐνάγουσα ὁμολογεῖ ὅτι ἐλάμβανεν ἕκαστος αὐτῶν τὸ 1)12 τῶν προσόδων τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, προκειμένου δὲ περὶ οἰκογενειακοῦ βακουφίου μονοτελοῦς, ὅπερ προσομοιάζει πρὸς τὸ οἰκογενειακὸν κληροδότημα ἢ καταπίστευμα τοῦ Ρωμ. Δικαίου, καθόσον τῶν τοιούτων βακουφικῶν κτημάτων ἡ ἀφιερωσις ἐγένετο οὐχὶ ἀμέσως ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ, κοινωνικοῦ, ἢ ἱεροῦ σκοποῦ, ἀλλὰ χάριν τῶν τέκνων καὶ ἀπογόνων τοῦ ἀφιερωτοῦ, ἐμέσως δὲ χάριν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ὅλοι οἱ κληροδόχοι ἐπικαρπῶται ἔχουσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ νομῆν ἐπὶ τῶν τοιούτων κτημάτων (Ἔρα Κρασᾶ § 399 Σελ. 765—767) ὁ δὲ ἔφορος (Μουτσεβελῆς), ὁ διαχειριζόμενος καὶ κατέχων αὐτὰ νέμεται καὶ ἐν ὀνόματι τῶν ἄλλων ἐπικαρπῶτων, ὡς ἐντολοδόχος αὐ-

τῶν, (ιδεὶ Ἐλευθερ. Σελ. 67 σημ. 1 Ὁμὲρ Χιλμῆ ἐν τῷ γενικῷ περὶ ἐφορείας ἰνβλιγέτ κεφαλαίῳ) τόσῳ δὲ ὁ Μουτσεβελῆς ὡς καὶ οἱ Γαλεντάριδες, καὶ μάλιστα ταῖνα καὶ ἀπόγονοι συγγενεῖς τοῦ ἀφιερωτοῦ, ὡς ἐν προκειμένῳ, εἰσὶν, ὡς ἀνω ἐρρήθη, ἐπικαρπῶται τῶν βακουφικῶν οἰκογενειακῶν μονοτελῶν κτημάτων, τῶν ὁποίων μόνον τὴν ψιλὴν κυριότητα ἔχει τὸ Θεῖον, ὡς τοιοῦτοι δὲ ἔχουσι κατὰ νόμον τὸ δικαίωμα, τοῦ κατέχειν φυσικῶς τὰ πράγματα ἐφ' ὧν ἡ ἐπικαρπία, τοῦτοῦστι νέμονται τὴν ἐπικαρπίαν, καὶ τὸ πρᾶγμα κατέχουσι (Ἔρα Οἶκον. Ἐμπράγμ. Δικ. § 140 σελι; 279 Σημ. 10) τὸ ὅτι δὲ οἱ ἤδη ἐφρεσιβλήτοι εἶναι ἐπικαρπῶται (Γαλεντάριδες) προκύπτει ἐκ τῆς ὁμολογίας τῆς νῦν ἐκκαλούσης, περιεχομένης ὡς ἀνω ἐρρήθη καὶ ἐν ταῖς ἀπὸ 30 Νοεμβρίου 1904 ἐγγράφοις προτάσεσιν αὐτῆς, ταῖς ὑποβληθείσαις κατὰ τὴν β'. τοῦ Πρωτοδικείου συζήτησιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως καὶ τῆς ἐπισήμου καὶ ἀκριβοῦς μεταφράσεως τοῦ βιβλίου τοῦ Ἐθακρίου, ὅπερ αὐτῆ ἡ ἐνάγουσα προσάγει καὶ ἐπικαλεῖται, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐξάγεται, ὅτι τὰ περὶ ὧν πρόκειται βακουφικὰ κτήματα εἶναι ἀφιερωμα Ἀἰσᾶ, Σεϊδῆ Χουσεῖν, ὅτι διαχειριστικὰ διετέλει ἡ νῦν ἐκκαλοῦσα, καὶ ὅτι κατὰ δικήνους ἐποχῆς ἐκ τοῦ περιπεύματος τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν ἐδόθησαν μερίδια εἰς τὴν ἐνάγουσαν Μουτσεβελῆν καὶ τοὺς ἤδη ἐφρεσιβλήτους, καλούμενους ἐπικαρπῶτας (Γαλεντάρ) ἐπομένως ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης ὅτι οἱ ἐφρεσιβλήτοι ἐπέχουσι θέσιν κληροδόχου προσόδου τοῦ ἀφιερώματος (Legatum acutum) καὶ ὅτι ὡς τοιοῦτοι ἔχουσι μόνον ἐνοχικὰ δικαιώματα καὶ οὐχὶ ἐμπράγματα) ἐξελέγηται ἀνυπόστατος καὶ διότι οἱ Γαλεντάρ, ὡς ἐπικαρπῶται ἐξομολογεῖται πρὸς κληρονόμους τοῦ ἀφιερωτοῦ ἀπόρρητοῦ πράγματος, οὐ ἐνεκα κλοῦνται ἐξ ἴσου μετὰ τοῦ ἑτέρου συγκληρονόμου (Μουτσεβελῆ) εἰς τὴν κληρονομίαν

(Κρασσή § 224 καὶ Σελίς 425) τὰ δὲ ἄρθρα 482 καὶ 484 τοῦ Ἄστ. Κώδικος τοῦ 1904, τὰ ὅποια ἡ ἐκκλιούσα ἐπικαλεῖται ὡς καὶ τὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ κληροδοτήματος τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ὅτι παρῆλθον πολλὰ γενεὴ πλεόντων 100 ἐτῶν, ἀρ' ἧς ὁ διαθέτης συνέστησε τὸ οἰκογενειακὸν αὐτὸ κληροδοτήμα τοῦ εἰσοδήματος διὰ τοῦς προγόνους τῶν ἤδη ἐφεισβλήτων, τὰ ὅποια ὡσαύτως ἡ ἐνάγουσα ἐπικαλεῖται, οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν, διότι ὑπάρχει μὲν ὡς ἄνω ἐρρήθη, μεγάλη ὁμοιότης μεταξὺ τῶν δύο τούτων θεσμῶν τοῦ οἰκογενειακοῦ κληροδοτήματος τοῦ Ρωμ. Δικαίου καὶ τοῦ Οἰκογενειακοῦ Βακουφίου, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ διαφέρουσιν οὗτοι οὐσιωδῶς, καθὼς ἐν τῷ τὰ οἰκογενειακὰ κληροδοτήματα τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν κυριότητα τῶν ἀπογόνων τοῦ διαθέτου, οὐδεὶς δ' ἐν γένει ἄμεσος ἢ ἔμμεσος εὐαγῆς φιλανθρωπικός, ἢ ἱερὸς σκοπὸς ἐνυπάρχει, οὐδὲ ἡ αἰτία τῆς συστάσεως αὐτῶν εἶναι διαρκής, αἰωνία, περιρριζομένης τῆς ἰσχύος αὐτῶν μέχρι τῆς τετάρτης τοῦ πολὺ γενεῆς κατὰ τὴν 159 Νεκρῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τούναντίον κατὰ τὸν ἰδιάρρυθμον θεσμὸν τῶν βακουφίων τὰ οἰκογενειακὰ βακουφικὰ κτήματα θεωροῦνται ἐν γένει κτήματα θείου δικαίου (divini Juris) καὶ ὡς τοιαῦτα τυγχάνουσιν ἀναπαλλοτρίωτα, δικαιουμένον τῶν ἀπογόνων τοῦ ἀφιερωτοῦ νὰ ἔχωσι τὴν νομὴν καὶ διηνεκῆ ἐπικαρπίαν αὐτῶν, ἔχουσι δὲ ταῦτα ἔμμεσον σκοπὸν εὐαγῆ καὶ φιλανθρωπικόν, καὶ ἡ αἰτία τῆς συστάσεως αὐτῶν εἶναι διηνεκῆς καὶ αἰωνία (ἰδὲ καὶ Ἐλευθερ. Σελ. 66-73) καὶ Γ') ὅτι ἀφοῦ ὡς ἄνω ἐρρήθη, ἐπικαρπωτὰ καὶ κάτοχοι τῶν ἐπιδίκων βακουφικῶν κτημάτων ἦσαν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899 ἡ, τε νῦν ἐκκαλούσα, ὡς ἔφορος (Μουτεβελίνα) καὶ οἱ ἤδη ἐφεισβλήτοι, ἀσκούντες δι' αὐτῆς ὡς ἀντιπροσώπου των

τὴν νομὴν, κύριοι αὐτῶν κατὰ τὸ 1) 12 ἔκαστος, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 107 τοῦ Συντάγματος, τὸ ὅποιον διὰ τῆς λέξεως «κατόχου», προδήλως δὲν ἐννοεῖ μόνον τοὺς ἀπλοῦς κατόχους διαχειριστὰς, δηλαδὴ τοὺς ἐφόρους (Μουτεβελήδες), ἀλλὰ πάντας τοὺς ἐπικαρπωτὰς, καὶ νομεῖς τῶν βακουφικῶν κτημάτων, ἧτοι τὰ τε ἔφορον διαχειριστὴν (Μουτεβελῆν) καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπικαρπωτὰς (Γαλεντάρ) καὶ ἀπογόνους τοῦ ἀφιερωτοῦ, οὔτινες καθ' ἑαῖς εἴρηται, ἐνέμοντο τὰ κτήματα διὰ τοῦ μουτεβελῆ ὡς ἀντιπροσώπου καὶ ἐντολοδόχου αὐτῶν, οὔτε ἦτο δυνατόν τὸ προμνησθὲν ἄρθρον 107, γὰρ ἐννοῆ διὰ τῆς λέξεως «κατόχων» μόνον τοὺς ἐφόρους, διαχειριστὰς, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει βεβαίως τὸ Συντάγμα ἤθελε πρόνοησαι καὶ διὰ τὸ μέλλον περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐπικαρπωτῶν (Γαλεντάρ) ἐπὶ τῶν προσόδων τῶν τελείας ἰδιοκτησίας γενομένων βακουφικῶν κτημάτων, μὴ δυνάμενοι παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 19 αὐτοῦ νὰ στερήσῃ αὐτοὺς τῆς ἰδιοκτησίας των ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως καὶ προσβάλλῃ οὕτω κεκτημένα αὐτῶν δικιώματα, ὡς ὀρθῶς ἀπεφάνητο τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του.

Ἄριθμ. 340 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης προεδρος

Παραγραφή κατὰ τὸν Ὄθωμ. Ἄστ. Κώδικα ἀπολογίζεται εἰς σεληνιακὰ ἔτη.

Ἐπειδὴ οὐγὶ ὀρθῶς τὸ πρωτόβαθμον Δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν τῶν νῦν ἐκκαλούντων περὶ παραγραφῆς τῆς ἀπαιτήσεως τῆς ἤδη ἐφεισβλήτου ὑπολογίσαν ἐσφαλμένως τὰ, ἀπὸ τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1292—1876, καθ' ἣν κατεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀπέναντι τῆς ἐν τῷ ἐπιδίκῳ γραμματικῶ διαλαμβανομένης ὀφειλῆς του γρόσια 2040 μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀπὸ 13 Σβρίου 1307—1891, ἧτοι

τῆς 14 Σ)βρίου 1899 ἔτη ἡλιακῶν, ἤτοι πρὸς 365 ἡμέρας ἕκαστον ἔτος, ἀντὶ νὰ ὑπολογίσῃ ταῦτα σεληνιακὰ πρὸς 354 ἡμέρας, διότι κατὰ κανόνα τὰ ἔτη τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ γραμματίου τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ἰσχύοντος Ὁθωμανικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐγνωσῶνται σεληνιακὰ, ἐκτὸς ἂν ἐν ταῖς συμβάσεσι ρητῶς συμφωνήθῃ νὰ λογισθῶσιν ἡλιακὰ (ἰδὲ Ὁθ. Ἀστ. Κώδ. σελ. 983) ὑπολογιζομένων δὲ ἐν προκειμένῳ τῶν προμνησθέντων ἐτῶν σεληνιακῶν πρὸς 354 ἡμέρας τὸ ἔτος, παρηλθόν πλείονα τῶν 15 ἐτῶν ἀπὸ τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1876, μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου 1891, ὅτε ἠγέρθη ἡ ἀγωγή τῆς ἤδη ἐφεισβλήτου, καὶ οὕτω συνεπληρώθη ὁ πρὸς παραγραφὴν, ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1660 τοῦ Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδικος, ἀπαιτούμενος χρόνος, κατὰ
 ν πα-
 ράγονον τοῦ ἐκ

Ἄριθμ. 341 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος

Ἡ παραγραφὴ παραλογίζεται κατὰ τὸν Νόμον τὸν ἰσχύοντα κατὰ τὸν χρόνον τῆς συμπληρώσεως αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς 17 Ἀπριλίου 1890, ὅτε τὸ χρέος τῶν νῦν ἐκκαλούντων κατέστη ἀπαιτητὸν μέχρι τῆς 22 Αὐγούστου ἢ καὶ 24 Σ)βρίου 1904, ὅτε ἤρξατο ἡ ἰσχὺς τοῦ νέου Ἀστικοῦ Κώδικος, ὀρίζοντας ἐν ἄρθρῳ 161 εἰς 20 ἔτη τὸν πρὸς παραγραφὴν χρόνον, δὲν εἶχε συμπληρωθῆ τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1660 τοῦ Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδικος, πρὸς παραγραφὴν ἀπαιτούμενον χρονικὸν διάστημα τῶν 15 σεληνιακῶν ἐτῶν, κατὰ γενικὴν δὲ τοῦ δικαίου ἀρχὴν ἐπὶ παραγραφῆς ἐφαρμόζεται πάντοτε ὁ νόμος, ὁ ἰσχύων καθ' ὃν χρόνον αὕτη συμπληροῦται, διότι, μὴ παραχθέντος, εἰσέτι πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς

παραγραφῆς τοῦ δι' αὐτῆς παραγομένου δικαίου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ προσβλήθην κεκτημένον δικαίωμα τοῦ παραγράφοντος, ἐὰν διὰ τοῦ νέου νόμου, ὡς ἐν προκειμένῳ, ὀρίζηται μακρότερος χρόνος παραγραφῆς (ἰδὲ Οἶκον. Γεν. Ἀρχαὶ § 7 Σελ. 35) δὲν παρήλθε δὲ εἰκοσαστία ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐν τῷ προσκομισθέντι χρεωστικῷ γραμματικῷ προθεσμίας (17 Ἀπριλίου 1890) μέχρι τῆς ἀπὸ 23 Φ)βρίου 1905 ἀνακοπῆς τῶν ἤδη ἐφεισβλήτων Μιχαήλ, Γεωργίου καὶ Ἀννῆς Τσιμπλάκη κατὰ τῆς ἀπὸ 1 Μαΐου 1903 ἐπιταγῆς τοῦ Κοινοφελοῦς ταμείου, κατ' ἀκολουσίαν τὰ σχετικὰ πράγματα τῶν ἐκκαλούντων στεροῦνται βιωσιμότητος.

Ἄριθ. 342 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Θ. Θεοδωρόπουλος

Ἀναστολή προσωρινῆς ἐκτελέσεως ἐπιδιώκεται καὶ δι' ἐφετηρίου.—Διακοπὴ δίκης ὡς πρὸς ἓνα τῶν ἰμοδίκων δὲν ἔχει ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς.

Ἐπειδὴ ἀπὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 591 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ δι' ἀπλῆς κλήσεως, κοινοποιουμένης πρὸ 24 ὥρων καὶ πρὸ τῆς κυρίας συζητήσεως τῆς δίκης, ἐπετρέπετο νὰ ζητηθῇ ἀπὸ τὸ ἐφετεῖον ἡ ἀναστολὴ τῆς παρὰ τὸν νόμον διαταχθείσης προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐκκαλουμένης ὀριστικῆς ἀποφάσεως, λόγῳ τοῦ κατεπίγοντος, ἔπεται ὅτι κατὰ μείζονα λόγον δύναται αὕτη καὶ διὰ τοῦ ἐφετηρίου νὰ ἐπιδιωχθῇ ἐπομένως ἢ οὕτω πῶς ὑποβαλλομένη σχετικὴ αἴτησις τῶν ἐκκαλούντων δὲν εἶνε ὑπαράδεκτος ὡς ἀβασίμως οἱ ἐφετεῖοι διατίθενται.

Ἐπειδὴ οὐδεμίαν συνέτρεχε περίπτωσις ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 180 καὶ 181 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναγραφέντων, ὅπου κηρυχθῆ πρῶτον ὡς ἐκτελέσει ἡ ἐκκαλουμένη ὀριστικὴ ἀπόφασις, ἀπὸ δι' αὐτῆς

τῆς ἐγένετο δεκτὴ ὡς θάσιμος ἢ τῶν ἐφεισβλήτων διεκδικητικῆ ἀγωγῇ, ἀνεγνωρισθέντων τούτων κυρίων τοῦ διεκδικουμένου ἀκινήτου, περιελθόντο· αὐτοῖς ἐκ κληρονομίας ἐξ ἀδιαθέτου τοῦ ἀποθιώσαντος Ι. Κ. οὐδὲ πρόκειται περὶ διὰφορᾶς διακατοχῆς, ὡς ὑποστηρίζουσιν οὗτοι, ὅτε καὶ ἐκ τοῦ νόμου ἦτο προσωρινῶς ἐκτελεστή ἢ ἀπόφασις, ἐπομένως ἢ αἰτήσις τῶν ἐκκαλούντων ὅπως ἀνασταλῆ ἢ προσωρινῆ ἐκτέλεσις τῆς ἐκκαλουμένης ὀριστικῆς δεκτῆ ἀποβαίνει ὡς νόμιμος.

Ἰπειδὴ ὁ τῶν ἐφεισβλήτων ἰσχυρισμὸς ὅτι ὁ ὀμοδίκος των Γ. Σιφάκης ἀπέβιασε τὴν 31 Μαρτίου 1905, ἤτοι πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐκκαλουμένης ὀριστικῆς καὶ μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ταχθειῶν ἀποδείξεων διὰ τῆς ἐτέρας τῶν ἐκκαλουμένων, καὶ ὅτι ἐνεκα τούτου ἐπῆλθε βιαία τῆς δίκης διακοπὴ, πᾶσι δὲ αἰμεῖ· αὐτὴν γενομένην δικαστικὰ πράξεις εἶσιν ἄκυροι, ὡς ἐπιχειρηθεῖσαι διαρκούσης τῆς διακοπῆς τῆς δίκης καὶ πρὸ τῆς νομίμου ἐπαναλήψεως ταύτης κατὰ τὸ ἄρθρον 436 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀποριπτέας ἐστὶν ὡς ἀθάσιμος, καθόσον ἢ διακοπὴ τῆς δίκης κατὰ τὸ ἄρθρον 438 ὡς πρὸς τινὰ τῶν ὀμοδίκων, δὲν ἐπάγεται νόμιμα ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τοὺς ἐτέρους, δυνάμενη νὰ ἐξακολουθήσῃ κεχωρισμένω, πλὴν ἐνν πρόκειται περὶ ἀδικιρῆτων δικαίων, τοιαύτη ὅμως περίπτωσις ἀδιαιρέτου δικαίου δὲν συντρέχει ἐν προκειμένῳ (Καλ. Ἐνοχ. Σελ. 65 Οἴκον. Γεν. Ἀρχι. σελ. 109).

Ἐπειδὴ ὁ τῶν ἐκκαλούντων ἰσχυρισμὸς ὅτι ἄκυρος ἐστὶν ἅπασα ἢ πρωτόδικος διαδικασία, ὡς μὴ κλητευθέντος μετὰ τὴν κατάρξιν τῆς δίκης τοῦ ὀμοδίκου των Γ. Σιφάκη κατὰ τὰς ἐπιχειρηθεῖσαι δικαστικάς πράξεις, ἐλέγχεται μὴ ἀληθῆς ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ συνημμένων ἐπιδοτηρίων, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται τὸ ἐναντίον,

μόνον δὲ δὲν ἐκλητεύθη οὗτος κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, οὐ ἔνεκα καὶ δὲν ἐδικάσθη ἐρήμην, ἀφοῦ ὁμοῦ κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν εἶχεν ἀποβιώσει ὡς διατείνονται οἱ ἐκκαλοῦντες, ἢ δ' ἐπελθοῦσα ἐν τῷ προσώπῳ του διακοπὴ τῆς δίκης δὲν ἐπέφερεν, ὡς εἴρηται, νόμιμα ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τοὺς ἐτέρους ὀμοδίκους, ἔπεται ὅτι οὐδεμίαν εἶχον ὑποχρέωσιν οἱ ἐφεισβλήτοι νὰ συνεχίσωσι τὴν δίκην ἐν τῷ προσώπῳ τῶν κληρονομῶν του καὶ νὰ καλέσωσι τούτους κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἢ δύναντο δὲ νὰ τὴν ἐξακολουθήσωσι κεχωρισμένως κατὰ τῶν ἐκκαλούντων μόνον.

Ἐπειδὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 862 τοῦ 1902 πρακτικοῦ δημοσίας συνεδριάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ρεθύμνῃ Πρωτοδικῶν, οἱ ἐκκαλοῦντες ἀφοῦ ἠνθῆθησαν τὴν θάσιν τῆς ἐπίδικου ἀγωγῆς καὶ ἀντέταξαν ἔνστασιν παραγραφῆς ἰσχυρίθησαν προσέτι ὅτι τὸ ἐπίδικον ἡγόρασαν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ των Γ. Σιφάκη δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1949 τῆς 3 Αὐγούστου 1892 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ρεθύμνης Κ. Ἀνδρουλιδάκη, οὗτος δὲ ὁ ἀδελφός των ἐκέκτητο τὸ μὲν ἡμισυ τοῦ ἐπίδικου ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τοῦ προκτήτορος αὐτοῦ Ἰ. Κτιστάκη (ἐξ οὗ καὶ οἱ ἐφεισβλήτοι ἔλκουσι τὰ τῆς κυριότητος δικαιώματά των ὡς κληρονόμοι του ἐξ ἀδιαθέτου) πρὸ 25 ἐτῶν συναφθείσης (ἤτοι κατὰ τὸ ἔτος 1877) ἐν τῷ χωρίῳ Ἀρμένων Ρεθύμνης, τὸ δ' ἕτερον ἡμισυ ἐξ ἀδιαιρέτου ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τῆς Μαρίας Μ. Κτιστάκη ἐν τῷ ἰδίῳ χωρίῳ συναφθείσης διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου τοῦ συμβολαιογράφου Κ. Ἀνδρουλιδάκη μεταγεγραμμένου ἐν τῷ οἰκίῳ βιβλίῳ τῶν μεταγραφῶν τοῦ Δήμου Χρωμοναστηρίου ὑπ' ἀριθμ. 1562 (ὅπερ ἤδη διὰ τῆς ἐφέσεως ὀρίζεται ὅτι φέρει ἀριθ. 727 καὶ ἔτος συντάξεως 1888), ἐπομένως κύριος ὧν οὗτος

ὁ Γ. Σιφάκης μετεβίβασε τὴν κυριότητα πρὸς ἡμᾶς» ἤτοι ἐπρότειναν ἰδίαν κυριότητα ἐπὶ τοῦ ἐκδικουμένου, καθορίσαντες τὸν τρόπον δι' οὗ ἐγένοντο κύριοι, ἐν τῇ αὐτῇ ὁμίᾳ περιπτώσει οὐχὶ ὀρθῶς, δὲν ἐτάχθη θέμα περὶ τούτου ἀποδείξεως εἰς βάρος των διὰ τῆς Αἰς τῶν ἐκκαλουμένων καὶ ἐσφαλμένως ἠδιστακτικῆ ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν, ἀρῶν ἐξετίμησε τὰς διαταχθείσας ἀποδείξεις ἐπὶ τῆς ἐστάσεως τῆς παραγραφῆς μόνον, ἣν καὶ ἀπέριψεν ὡς ἀβάσιμον, καθόσον τὰ πρὸς τῶν ἐκκαλούντων προτιθέντα, ἀληθῆ τυχόν ἀποδεικνύμενα, καθιστῶσιν ἀβάσιμον τὴν ἀγωγὴν, ἐπομένως, βάσιμον τὸ σχετικὸν παράπονον τῶν ἐκκαλούντων καὶ μεταρρυθμιστέαι αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποράξεις ἀποβαίνουσιν, ὑπόχρεοι δ' οὗτοι εἰσὶ καὶ διὰ μαρτύριον μὲν ν' ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ ἡμισυ τοῦ ἐκδικουμένου ἠγόρασαν κατὰ τὸ 1877 (ἐξ οὗ οἱ ἐνάγοντες καὶ ἐφεσίβλητοι ἔλκουσι τὰ δικαιώματα αὐτῶν) ἐν Ἀρμένιοις, ὅτι ἐπετρέπετο ἡ ἄνευ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου πώλησις ἀκινήτων, νὰ προσπαγῶσι δὲ κατὰ τὴν νέαν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως τὸ πρὸς αὐτῶν ἐπικαλούμενον καὶ μὴ προσαγόμενον ὑπ' ἀριθ. 727 ἀνωτέρω συμβόλαιον, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι τὸ ἕτερον ἡμισυ μετεβίβασθη πρὸς τὸν Γ. Σιφάκην παρὰ τῆς Μαρίας Κτιστάκη, τὰ γεγονότα δὲ ταῦτα, μὴ ἀποτελοῦντα ἀρνησιν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' αὐτοτελῆ ἰσχυρισμὸν, δὲν ἠδύναντο οὐδ' ὑπεχρεοῦντο ἄνευ θέματος ἀποδείξεως ἀνταποδεικτικῶς οἱ ἐκκαλοῦντες, ν' ἀποδείξωσι κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ θέματος τῆς Αἰς τῶν ἐκκαλουμένων, ὡς ἀβάσιμους διατείνονται οἱ ἐφεσίβλητοι.

Ἐπειδὴ οἱ ἐφεσίβλητοι προσβάλλουσιν ἤδη ὡς εἰρονικά τὸ τε ὑπ' ἀριθμ. 1949 (1892) συμβόλαιον δι' οὗ ἠγόρασαν οἱ ἐκκαλοῦντες, τὸ διεκδικούμενον παρὰ τοῦ Γ. Σιφάκη, ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 727, (1888) τὸ παρὰ τῶν ἐκκαλούντων ἐπικαλούμενον

πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι οὗτο; (ὁ Γ. Σιφάκης) τὸ ἕτερον ἡμισυ τοῦ ἐκδικουμένου ἠγόρασε παρὰ τῆς Μαρίας Κτιστάκη, ὑπόχρεοι εἰσὶν εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἀμφισβητουμένου ἰσχυρισμοῦ τῶν (καθ' οὗ δὲν ἀντιτάσσεται ὑπὸ ἔργων ἐκκαλούντων ἐνστασί; τῆς ἀπαρδέκτου) καὶ διὰ μαρτύριων ἐπιτροπομένων κατὰ τὸν νόμον πρὸς αὐτοὺς καθὸ τρίτους.

Ἄριθ. 345 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Μ. Δημητρακάκης

Ἐπὶ βακουφικῶν γενομένων τελείας ἰδιοκτησίας δυνάμει τοῦ Συντάγματος, ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν ἢ διὰ βελτιώσεις γενομένας ὑπὸ τρίτου ὁ κύριος.

Ἐπειδὴ ἡ τῆς ἐφεσίβλητου Διευθύνσεως τῶν Μουσουλμανικῶν ἰδρυμάτων ἐνστασις, ὅτι ἄνευ δικαιώματος ἠγέρθη κατ' αὐτῆς ἡ τοῦ ἐφεισέοντος ἀγωγὴ, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ κτῆμα διὰ τῆς κλλιέργειαν τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἀποζημίωσις, καίτοι βακουφικὸν ὑπῆρξεν, ἀπέβη μετὰ τὸ Σύνταγμα τελείας ἰδιοκτησίας, μεταβιβάσθην μάλιστα διὰ πώλησεως εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γωνιάς, ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5684 δηλώσεως τοῦ συμβολαιογράφου Χανίων Ἰ. Κονταδάκη, ἐπομένως ἡ Διεύθυνσις δὲν ἔχει δικαίωμα ἐμπράγματος ἐπ' αὐτῶν τοιοῦτον δυνάμενον νὰ ὑποχρεώσῃ εἰς ἀποζημίωσιν αὐτὴν, εἴνε ὡς νόμος βίαιος, δεκτὴ κατὰ τὴν ἐπικρατεστέρην τοῦ Δικαστηρίου γνώμην διότι διὰ τοῦ εἰρημένου ὑπ' ἀριθμ. 5684 συμβολαίου ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Διεύθυνσις δὲν εἶχεν ἄλλο δικαίωμα ἐπὶ τοῦ κτήματος, καταστάντος τελείας ἰδιοκτησίας μετὰ τὸ Σύνταγμα εἰς χεῖρας τοῦ ἐτέρου τῶν ἐφεσίβλητων ὡς διαχειριτοῦ, ἡ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 422 Νόμου ἀξίωσιν περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὸ καταργηθῆν βακουφικὸν τέλος (Ἰ-τῆς) μετὰ τὴν πληρωμὴν τῆς ὁποίας

παρά του μουτεβελη, ουδεν επι του κτηματος παρεμεινεν αυτη δικαίωμα δυναμεων να υποχρεωση αυτην απεναντι του εφeseionto; και ενάγοντο; θθεν δια τον λογον τουτον τυγχάνει απορριπτεα η εφεσι; και η αγωγη, ην δι' άλλον λογον απέρριψε η προσβαλλομένη απόφασις.

Επειδη το πράγονον του εφeseionto; το υποβαλλόμενον δια των από 29 Σεπτεβρίου 1907 εγγράφων αυτού προτάσεων παρ του ότι κακως η προσβαλλομένη απόφασις; εθεώρησεν αυτον κακης πίστεως νομικη μη δικαιούμενον εις αποζημιωσιν, και απέρριψε την αγωγην εινε ω; νόμη άδίστιμον απορριπτεον, καθόσον ο εφeseion, ων μισθωτης του κτηματος, και μετά την ληξιν της μισθώσεως παρκατηήσα; και φυτεύσας τα δένδρα επί αυτού, διετέλει εν γνώσει της άλλοτριότητος, ήτοι ήτο κακης πίστεως κάτοχος; ουτε δύνανται να έχωσιν ισχύν αι διατάξεις του άρθρου 531 του Όθωμ. Κώδικος; ά; επικαλείται ο εφeseion, διότι αυται αφορῶσι την περιπτώσιν της φυτείας δένδρων διαρκούσης της μισθώσεως; και ουχι ω; επί του προκειμένου μετά την ληξιν αυτής; άλλά κατά την επικρατεστέραν γνώμη του Δικαστηρίου ο εφeseion μη δυνάμενος να παραδώσῃ το κτήμα μετά την ληξιν της μισθώσεως; συμπεσούσης κατά την διάρκειαν της επαναστάσεως του 1897, δέν δύνανται να θεωρηθῃ ω; σφετεριστής; άλλά πᾶσαν δαπάνην πρό; καλλιέργειαν και βελτίωσιν του κτηματος θεωρείται ότι έποιήσατο ω; κατ' εντολήν του κυρίου του κτηματος; κατὰ τοσοῦτο μάλλον, καθ' ὅσον ο κύ-

ριο; του κτηματος; διεκδικήσα; αυτό δυνάμει της υπ' αριθ. 315 του 1902 τελεσιδικου αποφάσεως του Πρωτοδικείου Χανίων απεδέχθη και ενέκρινεν δια της δι' αποφάσεως γενομένης δεκτης αγωγη; αυτού την βελτίωσιν του κτηματος; θθεν ο εφeseion δέον ὅπως αποζημιωθῃ δια παν ὅ,τι πράγματι εδαπάνησε πρό; καλλιέργειαν του κτηματος; και μέχρι της κατ' αυτού εγέρσεως; της αγωγη; πρό; παράδοσιν του κτηματος (της γενομένης δεκτης δια της υπ' αριθ. 315 του 1902 αποφάσεως;) ήτοι μέχρι της 26ης Νοεμβρίου 1900, διότι εκτοτε ουτο; διετέλει ων κακης πίστεως; νομικη; ήτοι δικαιούται ἐρ' ὅσον η καλλιέργειαι ετεινε πρό; βελτίωσιν του κτηματος; και δέον πρό; τουτο να επιβληθῃ αυτῷ απόδειξι; και δια μικτύρων δια το αδύνατον εγγράφου τοιαύτα;.

Άριθ. 1 του 1908

Εισηγητης Άριστ. Αλεξάνδρου

Παράδοσις επί αγοραπωλησίας κινητων κατά τον Όθ. Όστ. Κώδ. πῶς γίνεται.

Επειδη εκ του συνόλου των καταθέσεων των εξετασθέντων μικτύρων επί των θεμάτων της υπ' αριθ. 1517 του 1904 αποφάσεως των ενταυθα Πρωτοδικων ενόπιον του τε εισηγητου Καψάλη και ενόπιον του Δικαστηρίου τουτου, λαμβανομένου υπ' ὄψει πρό; συναγωγην τελεμηρίου του από 10 Μαρτίου 1905 αποσπάσματος; εν μεταφράσει εκ του βιβλίου του μεσίτου εφένδη Γιαζιτζή, προκύπτει και κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου τουτου μεγίστη επιθικνότης περι

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» τῆς Νέας Ἐρεῦνης ἐπιθυμοῦσα νὰ παράσῃ εἰς τὸν νομικὸν κώδικον τῆς Κρήτης πλήρη τὴν σειρὰν τῆς Νομολογίας τῶν ἀνωτέρων Δικαστηρίων τῆς Νήσου προτίθεται, παρὰ τὴν τρέχουσαν νομολογίαν, νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἐκείνην τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τὸ ὁποῖον συμπίπτει ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ταξεδάκη ἐκδοθείσης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς «Νομικῆς» τοῦ κ. Πλουμίδου ὡς καὶ ἀπὸ τῆς διακοπῆς ταύτης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος». Οὕτως οἱ ἔχοντες τὰ τρία ταῦτα νομικὰ περιοδικὰ θὰ ἔχωσι πλήρη τὴν σειρὰν τῆς Νομολογίας τῶν Ἀνωτ. κρητικῶν Δικαστηρ.

ὁ πωλητῆς ἄδειν πρὸς περὶ λαβὴν, ἥτις λογίζεται παράδοσις, δὲν στηρίζονται εἰς τὸν νόμον καὶ ἀπορριπτέον εἰσι, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 273 τοῦ Ὁθωμ. Κώδικου τοῦ διέποντος τὴν προκειμένην ἀγοραπωλησίαν, αἰεὶ τὰ κοιλομετρούμενα καὶ σταθμούμενα ἢ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀγορατοῦ μέτρησι; καὶ στάθμισι; καὶ ἢ προπαρασκευῆ καὶ ἐναπόθεσι; ἐντὸς τοῦ ὑπ' αὐτοῦ δοθέντος; δοχείου εἶνε παράδοσις; μεθ' ἣν φέρει κατὰ τὸ ἄρθρον 294 τοῦ αὐτοῦ Κώδικου τὸν κίνδυνον ὁ ἀγοραστῆς ὡς περὶ λαβῶν. Ἐνταῦθα δὲ τοιαύτη κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀγορατοῦ μέτρησι; ἢ στάθμισι; τοῦ πωληθέντος; ἐλαίου καὶ ἐναπόθεσι; τούτου ἐντὸς ὑπὸ τούτου (τοῦ ἀγοραστοῦ) δοθέντος; δοχείου δὲν ἐγένετο, οὕτω δὲ πάλιν ὑπάρχει ἢ περίπτωσι; τοῦ ἄρθρου 263 τοῦ αὐτοῦ Κώδικου; ἄδεια πρὸς περὶ λαβὴν, διότι αὕτη προϋποτίθησι τὴν μέτρησιν καὶ σταθμισιν, ἥτοι πλήρη προπαρασκευὴν πρὸς παράδοσιν ἥτις δὲν ἀπεδείχθη ὡς; γενομένη.

τῆς ἀληθείας; τῆς βίας; τῆς ἀγωγῆς; ἀσθενῆ; δὲ τεκμήριον περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐναγομένου ὅτι ὁ ἐνάγων ἠγόρασε τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἔλαιον ἐξ ὠρισμένου ἐλαιοδοχείου «Ντίνας»; ἐξειδικευθέντος; ἥτοι σφραγισθέντος; ὅπως; θεωρηθῆ παραδοθέν; δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ; ἐπομένως ὁρθῶ; ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασι; ἐπέβαλε τῷ ἐνάγοντι ὄρκον ἀναπληρωματικὸν ἐπὶ τῆς βίας; τῆς ἀγωγῆς; καὶ ἀπαλλακτικὸν ὡς; πρὸς τὴν μνηθεΐσαν; ἔνοστασιν τοῦ ἐναγομένου; καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι; ἐφέσεω; τοῦ ἐκκαλουόντος; τὰ νομικὰ δὲ ἐπιχειρήματα τοῦ ἐκκαλουόντος; ὅτι ἐνταῦθα τὸν κίνδυνον τοῦ τυχαίως; καταστραφέντος; ἐλαίου φέρει ὁ ἀγοραστῆς ἐνάγων; ἀφοῦ ὅπωςδὴποτε ἀποδεικνύεται ὅτι ἐξ ὠρισμένης; ἀποθήκης; «Ντίνας»; θὰ ἐμετράτο ἢ ἐσταθμάτο τὸ πωληθὲν ἔλαιον; ἥτις; καταστράφη; ἐξ ὀλοκλήρου τυχαίως; καὶ ὅτι ἔδωκεν οὕτως;

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» παρακαλεῖ τοὺς δυνδρομητὰς ὅπως καταβάλωσι τὴν ὁδὸν οὕτω λήγουσαν ἐξάμνον δυνδρομὴν αὐτῶν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἐπιτετραμμένους τὴν εἰσπραξίν; οἷτινες θὰ ἐγκειρίσωσιν αὐτοῖς τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. Γνωρίζει δὲ αὐτοῖς ὅτι ἀπὸ 1 προσεχούσ; Δεκεμβρίου; θέλει ἀρχίσει τὴν δημοσίευσιν τῆς Νομολογίας τοῦ Ἐφετείου Ἡρακλείου παρὰ τὴν τῶν Χανίων.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανία